

ЗА РОД И РОЖАНИЦИ

Автор: Валентин Йорданов

«Кто беснуется, принося жертвы матери беса богине Афродите, Коруне - Коруна же является матерью антихриста..., рождению проклятой Диомисии из ягодицы [т.е. раждането на Дионис от бедрото на Зевс – В.Й.]. И недоношенный плод (почитают) и Гермафродита ... Тем же богам требу кладут и творят и славяне: вилам, Мокоши-деве, Перуну, Хорсу-Роду и Рожанице...».

Това е текст от «Слово святого Григория изобретено в толцех о том, какое първое погани суще языци кланяшеса идолом и требы им клали»; за по-удобно «Слово Святого Григория об идолах». Поясняваме, че цитираното слово е от Паисиевия сборник (писан през XII в.; открит през 1850 г. в Русия). Счита се, че е сътворено от Данийл Паломник, който ползвал словото «На святые светы явлении господних» на християнския апологет Григорий Богослов (Назиански), архиепископ на Константинопол (378-390 г.).

«... Стыжусь выставлять на свет ночные их обряды, и стыдные дела обращаться в таинство. Это знают Елевзис и зрители того, что предается молчанию, и действительно достойно молчания. Здесь не Дионис, не бедро раждает недоношенный плод, как прежде голова произвела нечто другое [раждането на Атина от главата на Зевс – В.Й.]... Здесь не оргии Фракиян, от которых, как говорят, ведет начало слово: tothreskeuenen, то есть богослужение; не обряды и таинства Орфея, мудрости которого столько дивились Еллины, что и о лире его выдумали баснь, будто бы она все увлекает своими звуками; не справедливые истязания, положенный Мифрою для тех, которые решаются приступить к таковым таинствам; не растерзание Озириса (другое бедствие чтимое Египтянами); не несчастные приключения Изида...“ /Григорий Богослов. На святые светы явлении Господних http://azbuka.ru/otechnik/Grigorij_Bogoslov/slovo/39/.

В двата текста – славянския и гръцкия – добре се вижда кои са езическите богове, които смушават спокойствието на християнските попове чак до XII в. Сред тях главният бил *Дионис*, набеден за антихрист по две причини: първо, заради преследването на ранните християни от римските езически императори през I-III век и второ, заради трудното отлъчване през IV-XII век на населението от любимите му Дионисови празници. Рогатият образ на звяра се появил логично от превъплъщението на *Дионис* в черния козел Пан и петнистия бик Апис.

В славянския текст майката на *Божия син* носи името *Коруна* („Хоровата [май-ка]“) от *Кор/Хор* – египетското име на бога. По-долу тя (*Коруна/Изида*) е назовавана *Рожаница*, т.е. „Раждащата“ или „Родилката“, а синът ѝ – *Хорс* – *Род*, т.е. „Хор, родения“, или „Хор, родилия се“.

Защо толкова голямо внимание към раждането на *Дионис*, та дори се е стигнало до наричането му *Род*?! Т.е. причастието „родения“ се е превърнало в личното име *Род*.

Едно, защото той е синът, когото Зевс посочил за свой наследник на върховната власт над света. Второ, защото той се родил седмаче в извънредно трудни зимни условия на високия връх Ниса в масива Родопи (Пангей). Бебето било толкова малко и слабо, че дори не можело да суче. Затова славянският книжовник го определя като „недоношенный плод“; дори споменава, че бил поставен в бедрото (на баща си Зевс), версията, която добре познаваме от „Метаморфозите“ на Овидий.

Ще приведем още един абзац от „Слово Святого Григория об идолах“, в който се вижда, че египетското име *Хор* и славянското име *Род* се отнасят до един и същи бог:

«...проклятого же Осирίδα рождение. Мать же, рождая его, впала в безумие, и потому его стали почитать как бога... А от тех обычай издревле переняли халдеи и начали требы творить двум своим богам Роду и Рожанице после рождения проклятого и скверного бога их Осирίδα. О том же Осириде повествует книга лживая и скверная сарацинского жреца их Мохамеда и Бохмита проклятого, что он родился через нелепый проход, чего ради его и назвали богом... Оттуда же начали эллины ставить трапезу Роду и Рожаницам, также египтяне, также римляне, также и к славянам дошло: вот и славяне начали ставить трапезу Роду и Рожаницам – ещё до Перуна [Дий или Зевс – В.Й.], бога их; а прежде того клали требы упырям и Берегиням.»

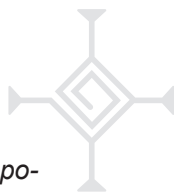
Осирид значи «Син на Осирис» – подразбира се *Хор Осирид*; подобно на *Кронид* – «Син на Кронос», – в съчетанието Зевс *Кронид*. Формите *Осирид* и *Кронид* могат да се приемат за бащини имена. В цитирания абзац се говори точно за раждането на *Хор Осирид*, който е отъждествен с *Род*, а неговата майка (*Изида*) – с *Рожаница* («Родилката [на Род]»).

Важно е да подчертаем, че името *Род* не принадлежи само на *Дионис/Хор*, а на *Божия син* като общо понятие, както че и под *Рожаница* е подразбира на въобще майката на *Божия син*. Следователно *Род* и *Рожаница* е имало в най-малко три божествени поколения и това са били: Кронос/Сварог и неговата майка Гея; Зевс/Перун и неговата майка Рея/Лада; Дионис/Хор и неговата майка *Изида/Коруна/Перуница*.

Руският автор Н. И. Зубов резонно отбелязва, че славянските *Род* и *Рожаница* са отражение на популярния античен сюжет за *Божия син* и майка /Женская теонимия в древнерусском толковании 39-го слова Григория Назианзина – В: <http://www.academia.edu/3061514/>.

В текстовете понякога става дума за *три рожаници*, различни от *Рожаница* – майката на *Божия син*. Кои са те? Кои точно богини се крият зад *рожаниците*?

Думата е свързана с раждане и ако *Рожаница* е майката-родилка, то *рожаниците* очевидно ще са нейните помощнички-акушерки в раждането. След това съждение, добито по логичен път, остава да потърсим наличните данни за раждането на Дионис/Хор от Йо/Изида.

В българския фолклор рожаниците са *рожделници*, *орисници*, *наречници* – три сестри феи на раждането и плодородието, които обгрижват новороденото дете и му наричат, предсказват му съдбата. Словенците ги назовават *rojenice*, хърватите – *родзеници*, сърбите – *суденици*, чехите – *судички*. В българските и руските текстове се срещат названията *вили* и *самовили*, на които са се правели жертви по повод раждането на Божия син, например: „... Тем же богам требу кладут и творят и славяне: вилам, Мокоши-деве, Перуну, Хорсу - Роду и Рожанице...» /**Слово Святого Григория об идолах**/.

«Вилите» са трите феи, акушерки и орисници; «Мокош – дева» е славянския аналог на трако-гръцката Хеката /вж. **Н.И.Зубов**, пос.съч./, богиня на подземния свят и раждането; Перун е Зевс; *Хорс-Род* е недоносеното бебе Дионис/Хор; и *Рожаница* разбира се е неговата майка Йо/Изида, която и в Тракия и в Египет има характерната ипостаз на бялата крава Хатор – майка-кърмачка.

При траките *Рожаница* е *Главната вакханка* (от *vag* – „утроба“), родилката и кърмачката на *Вакх/Бахх* («Утробния» или «Родения от Утробата»). *Vachus* е името на бога в Рим. Другите *вакханки* са именно *трите вили*. Хилядолетия по-късно в *Дионисовите мистерии* знатните тракийки играели *вакханки*.

Да видим все пак кои божествени персонажи се крият зад събирателния образ на *трите вили* или *рожаници*. Аполодор (180-119 г. пр.Хр.) има един текст за битката между Зевс и змея Тифон. Там, между другото, споменава, че *мойрите* обитавали планината Ниса (където е роден Дионис):

„... Връщайки си предишната сила, Зевс внезапно се втурнал на небето в колесница, теглена от крилати коне, и, мятайки перуни, преследвал Тифон до планината, която се нарича Ниса. Там Мойрите подлъгали преследвания Тифон; убедили го, че ще му се увеличат силите, ако той яде плодове от Ефемерон [отровно растение – В.Й.]. И ето, преследван по-нататък, Тифон дошъл в Тракия и, сражавайки се там около Хемийския хребет [античния Хемус, днес Стара планина – В.Й.], мятал нагоре цели планини. Тъй като Зевс отразявал със своите перуни тези планини обратно, Тифон пролял много кръв близо до този хребет и, както говорят, по тази причина хребетът бил наречен Хемийски...“ /**Митологическа библиотека**, Кн. Първа, VI, 3/.

Разбираме, че *мойрите* – богините на съдбата Клото, Лахесис и Атропа (а-тропос: „не-телесна“), дъщери на Зевс и Темида – са имали прорицалище в планината Ниса. В митовете се казва, че пред тях изпитвали страхопочитание не само хората, но и самите богове. Никой бог не смеел да премине границата на свещената Ниса, освен ако не наберял смелост да се яви смирено пред тях, за да разбере какво му е предписала съдбата.

И ето, посред зима при тях потърсила закрила кравата Йо, преследвана от т.нар. Стършел на Хера. Зад ипостазата на Стършела се крие Арес. Той, естествено, се побоял да нахлуе в *прорицалището на мойрите*. Но Йо, премръзнала и изтощена от продължителното преследване, родила преждевременно бика Епаф (Дионис/Хор/Род), който, поради слабостта си, едва оцелял. По този по-

вод в трако-българския фолклор се пее и разказва как божията майка-кошута (налице е ипостазна трансформация: крава-кошута) родила „сур елен златорог“:

„Замъчи се Божа Майка [Йо/Изида – б.а.]
от Игнажден до Коледа,
че си роди Боже чедо,
Боже чедо Сур Елена,
Сур Елена – златни рога.“

/Коледарска песен от село Бистрица, Софийско./

Така мойрите, дъщери на Зевс, попречили на Хера и Арес да осъществят пъкления си план и да погубят бебето Род. Владеейки чрез магия нишките на съдбата и разчитайки вярно планетните влияния, в полунощ на *Игнажден* (деня на зимното слънцестоене) те предрекли велики дела на *Божия син* – последния Зевсов син и техен брат по баща.

РАЖДАНЕТО СТАНАЛО В НОЩТА НА 21-22 ДЕКЕМВРИ (ИГНАЖДЕН). ПЛУТАРХ ПИШЕ:

„... Изида, като разбрала, че е бременна, си сложила амулет на шестия ден от месец Фаофи [т.е. на 23 август; началният ден на месец Фаофи е 18 август по Григорианския календар – б.а.]; **родила Харпократ [Хор – В.Й.] по време на зимното слънцестоене, несъвършен и твърде малък [т.е. недоносен – к. и В.Й.]**“ /За Изида и Озирис, 65/.

Оказва се, че въпросните *вили* и *рожаници* са трите мойри Клото, Лахесис и Атропа. Благодарение на тях раждането минало успешно. Освен това те, като орисници, нарекли или предрекли благоприятен съдбовен път за *Божия син*, чрез предстоящото управление на който тогавашният свят щял да получи възможност за развитие в позитивна посока. Защото по това време обществото на боговете и хората страдало от гнета на своя ужасен владетел – Хадес/Сет, – възцарил се след убийството и разчленяването на Зевс/Озирис.

Когато се родил *Дионис*, планината получила името *Нуса*. По повод на бележитото събитие – рождеството на очаквания Спасител на човечеството – мойрите преименували свещеното място на неговото име – *прорицалище на Дионис*. Те станали първите гадателки там, а подготвили и свои наследнички. Но те се проявили и като *вакханки*, служителки на *Бакх*, защото дали началото на *Великите Дионисови мистерии*, в името на светлината, на циклично възраждащия се живот на природата и нейните рожби – растенията, животните и хората, в името на човешкия дух, който търси своето съвършенство в Знанието и Изкуството.